

Ota Pavel – Kapři pro wehrmacht

Hned na začátku okupace vzali mému tatínkovi buštěhradský rybník. „Copak může žid chovat kapry?“ domlouval mu starosta. Buštěhradský dolní rybník se stal už dřív tatínkovou láskou, byl do něho zamilován jak do slečny (slečny měl, jen tak mimochodem, taky občas rád). Přitom tenhle rybník nevyhlížel báječně jako jihočeský rybník, kde stoupá pára, třepotá se rákosí a křičí rackové, ale šlo o slušnější rybník uprostřed města, z jedné strany pivovar, z druhé topoly, a jinak domky a chalupy. Ale tatínek se vozil po tomhle rybníce už jako kluk na neckách, plul po něm na neckách i jeho tatínek, dědeček i pradědeček, a tak ho k rybníku vázalo jakési pouto předků (mezi námi, taky to, že v tomhle rybníku rostli rychle chutní kapři, nesmrděli bahnem a on si na nich mohl přivydělat k svému platu cestáka s ledničkami a vysavači u té slavné firmy Elektrolux).

Tatínek chodil v dobách míru podle rybníka, v papírovém pytlíku míval žemle a krmil své kapry jak slepice:

„Tu máte, kluci. Na. Na.“

Kapři připlavali, otevřeli vždycky tlamu, slupli žemli a šups ! ladným obratem zpátky pod vodu. Dával je také přikrmovat mlátem z toho blízkého pivovaru a kapřici vypadali jak buchtíčky. Rostli, no zrovna jako z vody. Když přišli Němci, vzali je jako mnoho jiných věcí do zajetí. Jinak nám neměli Němci co sebrat, protože tatínek byl chytřej a už dlouho před válkou říkal, že se v naší rodině všechno projí, propije a užije (maminka mu občas vyčítala, že užíval hlavně sám). Ale přesně to tak nebylo, pamatuji se na doby, kdy vydělal dost peněz a dal nám všechno, co mohl, a ve špajzu viseli nádherní bažanti s krásnými dlouhatánskými ocase a šunka, z který jsme si mohli každý jak chtěl ukrajovat. Byly však taky časy, kdy k nám chodili exekutoři zabavovat nábytek a my jsme stávali v pozoru. My tři kluci jsme stáli v pozoru ještě při jedné příležitosti, a to jak se někdy z rádia linula hymna Kde domov můj. Jednou hymna zazněla, když už jsme leželi, my vyskočili a stáli jsme na postelích v nočních košilkách a tatínek nás pyšně ukazoval hostům, jak jsme vlastenecky vychovaní.

Můj tatínek měl vůbec tuhle zemi rád a asi víc než maminka, která byla křesťanka; ale pro ni to bylo jaksi samozřejmé, že má domov, kdežto můj táta ho hledal za pomoci předků stovky let, než ho našel. A taky za poslední velký předválečný peníze, místo aby sehnal do zásoby jídlo, koupil originál bystu prezidenta Masaryka od Štursy a tvrdil plakající mamince, že tak slušného a vzdělaného člověka, jako byl pan prezident, má mít každý doma. A to byl náš celej majetek při příchodu Němců. Se zabalenou bystou a nábytkem jsme se na začátku války stěhovali z Prahy na Buštěhrad, kde měl tatínek rodný hnízdo a svůj jediný rybník.

Když mu tenkrát pan starosta před námi oznámil : „Bereme si ten rybník,“ nesvěsil ramena, neshrbil se, jenom odsekl:

„Kdybyste se tak chtěli kostmi z mých kaprů udusit.“

Pan starosta vyvalil oči, ale nic nedělal, nechtěl si brát tatínka na svědomí.

Pak tatínek a bráškové pracovali na kladenský šachtě, tatínek jezdil na kole, kolo mu po cestě vrzalo a zpívalo takovou zvláštní písničku, nebylo jí rozumět, ale byla opravdu moc zvláštní. Možná že v ní bylo něco o potupě a zase vzpouře člověka, snad to kolo zpívalo, co se odehrávalo v tatínkově duši.

A pak na něho začala dopadat rána za ranou.

Věděli jsme, že chodí pořád k svému rybníku a za svými kapry. Přestože jsme měli málo chleba, stále je krmil a snad doufal, že mu je nikdo během války nevyloví a kapři se dočkají šťastného konce. Chodil k rybníku za světla i za tmy, byl tím posedlej.

Jednou přišel na hráz mezi topoly a strnul. Na bahnitým břehu stáli čtyři chlapi v napucovaných zelených uniformách, v rukou pruty. A tatínek jak fascinován šel krok za krokem

k nim, jako by se chtěl zeptat, cože si to dovolují v jeho rybníce. Jak se k němu ten první stíhlý v jezdeckých holínkách pootočil, spatřil umrlčí lebku esesmanů a rozesmátý obličej:

„Co chceš, žide ? Nemáš chuť na kapra ?“

Tatínek mlčel a umrlčí lebka rozkázala:

„Pojd' si pro něj !“

Důstojník vytáhl ze škopku kapra a hodil ho mezi sebe a tatínka do bahna, kde se kapr propadal do smrti. Všechny čtyři umrlčí lebky se rozchechtaly. Pak jeden z nich zmlkl a vykřikl:

„Táhni, žide!“

Můj tatínek se otočil a šel zas tak vzprímeně jako vždycky, nikdy se nikoho nebál a ani Němci ho ještě nenaučili plazit se.

Okupace byla všude zlá, ale v Buštěhradě snad o kousek horší. Zkáza Lidic zasáhla celý svět. Ale Buštěhrad, můj tatínek, maminka, bratři, já, my jsme viděli Lidice hořet, my jsme slyšeli Lidice přes kopec křičet, já chodil s Příhodou do školy a najednou bylo jeho místo v lavici zoufale prázdný, my tam hrávali fotbal, tatínek tam měl kamarády, k nám vbíhali Němci na prohlídky s nasazenými bodáky. A maminka, drobounká, světlovlasá, musela chodit pracovat na lidický pole a vracela se často uplakaná, protože na hrobech rostla z krve a těl zabitých veliká hustá tráva. My na zkázu Lidic nemůžeme nikdy zapomenout, nám zůstaly zakousnutý v srdci jak v kůži klíště, který má místo kusadel a nožiček černej hákovéj kříž.

Tatínka to tehdy sebralo, měl už v očích ten prokletej smutek, kterej nosí židovský národ celá staletí.

A přestal chodit k rybníku, už nevěřil, že kapři budou zase jednou jeho.

Pak nás postihla strašná rána. Bráškové museli do koncentráku. Zbyli jsme jen tři a my jim občas posílali na zvláštní terezínský známky dvacetikilový balíky. Tatínek sháněl na balíky peníze a já chodil k sedlákům v Buštěhradě a do vesnic obstarávat jídlo. Vypadal jsem nenápadně, slabý a útlý, vždyť mi bylo dvanáct let, nikdo si mě nevšiml. Našli se skvělí lidé, jako Burgrovi anebo pekař Bláha, ale byli i jiní. V zimě jsem šel od vesnice k vesnici s ranečkem na zádech, klepal na veliká vrata, byla mi zima, v jednom statku jsem čekal na dvoře dvě hodiny, než mi panímáma přinesla maličký sáček mouky. Nikdy jsem toho dost nepřinesl, ale maminka mě vždycky pochválila, pohladila po vlasech a říkala: „Ty můj obchodníčku.“ A mým největším štěstím bylo, když jsem jim někde vyžebal cigaretu, to seděli s tatínkem proti sobě, půjčovali si ji, hulili a vyprávěli si, jaké to bude, až skončí válka.

Tatínka těsně před vánocemi povolali do koncentračního tábora.

Nám se tehdy už dost špatně vedlo, maminka nařikala, že mu nebude moct dát nic s sebou.

Tatínek dva dny před odjezdem prohazoval sních před barákem. Tehdy jsme dlužili nějaký daně židovský obci a čekali jsme z tý obce návštěvu. Před domem zastavilo auto a z něho vylezli tři civilní páni, a ten první hned spustil:

„Podívejte se na ten zázrak, žid něco dělá.“

A tatínek na to:

„Zato vy se flákáte.“

A ten pán:

„Za koho nás máte?“

Tatínek si je prohlídl, jeden vyhlížel moc židovsky, a tak usoudil:

„Vypadáte jak celá židovská obec dohromady.“

Ten pán zas usoudil, že je toho dost, vytáhl odznak a řekl:

„Geheime Staatspolizei.“

Tak tedy gestapo - pomyslel si tatínek a pronesl nahlas:

„No servus Kaiser.“

Těm gestapákům se nějak zalíbil, protože jeden z nich, s knírkem, řekl:

„Nejste zřejmě posera, a tak pojd'te a ukažte nám ty schovaný pušky a kulometry.“

A pak nám prohlíželi barák odzdoła až nahoru. V pokoji zůstali překvapeně stát, spatřili v židovský domácnosti vánoční stromeček ověšený staniolem a ten s knírkem se dokonce trošinku usmál na maminku. Pak vlezli až na půdu a úplně v rohu objevili zabalený balík. Tatínkovu dali rozkaz, aby to rozbalil. Řekli:

„Vida, bolševik Masaryk. Sneste to dolů.“

A už s tatínkem nežertovali a ten s knírkem se už na maminku neusmál. Tatínek sám musel vzít bystu a z výšky ji hodit na betonový dvorek a pak ji ještě kousek po kousku rozbit sekyrou. Odešli a maminka, která už s tím měla zkušenosti, prohlásila, že se najdou ještě slušní Němci. Ale tatínek si jen odplivl. Druhý den jsme se dověděli, že tihle slušní Němci vystříleli v okolí ten den, kdy byli u nás, dvě židovský rodiny.

Potom jsme si udělali předčasně Štědrý večer, ráno měl tatínek odjet. Na stromku plápolaly svíčky, staniol hořel stříbrem a pokoj voněl lesem. Tatínek mi bůhvíckde sehnal staré boty s bruslemi, měl dávný přání, aby byl ze mě slavný hokejový hráč. A já mu zase opatřil od kluků ve škole dvě škatulky cigaret na cestu do koncentráku. Maminka s tatínkem se tvářili vesele, pobrukovali si, ale asi to dělali kvůli mně, abych měl na ten večer hezký vzpomínky. Muselo jim být mizerně, vždyť to mohl být jejich poslední společný večer v celým životě.

V noci se mnou někdo ve tmě zatřepal:

„Vstávej, kamaráde, vstávej.“

Třásl se mnou tatínek, občas mi říkal kamaráde. Mně se ven nechtělo, v pokoji byla ukrutná zima. Klepaly se mi zuby, třásl jsem se po celým těle. Oblékl jsem se, ve vedlejší místnosti stála maminka, dala mi zimniček a čepici. Něco se dělo, a já neměl tušení, co. Maminka mi řekla:

„Táta na tebe čeká na dvoře.“

Sešel jsem ze schodů, tatínek tam stál a v ruce měl sekyru a balík pytlů. Dostal jsem strach. Kývl na mě. Šlapal jsem za ním po ztvrdlým sněhu, křupal nám pod nohama a dělalo to řachy-řach. Tatínek nemluvil a mířil k rybníku. Za topoly se objevil ten jeho rybník, vypadal jak v pohádce, celý zamrzlý a nad ním rozsvícený měsíc. Všude ticho, náramný ticho.

Tatínek začal pod Hudečkovíc oťukávat led. Šel kus do rybníka, led mu zněl pod sekyrou jak varhany v kostele. Pak se ke mně otočil:

„Kapři se dusí. Nevysekali jim díry.“

Rozkročil se a udeřil do ledu. Zadunělo to nocí a já se zachvěl. Řekl:

„Tady to uděláme!“

Stál a sekal do ledu. Ledová sprška mu třísnila šaty a obličej. Vysekal čtverec ledu a vytáhl ho z vody. Obrátil se ke mně:

„Musíme počkat, kamaráde. Za pár minut příplavou.“

Díval jsem se jak očarován do průsvitné vody, kde se rýsoval každý záhyb dna a každý kamínek. Voda se chvěla a prostupovaly ji ze vzduchu životodárné bublinky, ten čtverec vody vypadal jak studánka pro kapři pocestné.

Tatínek tomu rozuměl, najednou se v tý křišťálový vodě objevil tmavý oválovitý stín a proplul pod námi. Vrátil se. Kapr. A jaký kapr ! Vystrčil ven kulatou hubičku a lapal při hladině po vzduchu. Vtom příplul další. Chovali se jak omámení, vůbec jim nevadilo, že tam stojíme a koukáme na ně. V několika vteřinách se jimi hladina zaplnila a stále jich přibývalo. V té chvíli propadl tatínek čemusi hlubokému, neznámému, klekl si na led, vyhrnul rukávy a začal je hladit po hlavách a hřbetech, laskal se s nimi a mumlal:

„Kapřici moji. Kapřici.“

Hrál si s nimi a oni se mu sjížděli k rukám jak jeho děti, v tom svitu měsíce zlatí a stříbrní, zářili jako svatí, nikdy později jsem podobné kapry neviděl. Převaloval je na rukou, zdvíhal je a pouštěl a přitom si něco broukal.

Pak vstal, měsíc mu zrovna svítil do obličeje, a měl ve tváři takový spokojený výraz. Šel k pytlům a vytáhl schovaný podběrák. Vzal jeden pytel, přistoupil k díře a nabral prvního kapra. Teď teprve jsem to pochopil a dostal pořádný strach. Zatahal jsem ho za rukáv:

„Tatínku, pojď pryč. Jestli nás chytí, tak nás zabijou.“

Podíval se na mě nepřítomným pohledem a dneska vím, že by mu tenkrát bylo jedno, kdyby ho chytili a na místě ubili. Nemohl odejít a nechat Němcům své kapry.

Už se s kapry nemazlil. Nandaval je do pytlů, nosili jsme je domů a maminka je rozdělovala do nádob. Náš barák se plnil odshora dolů vodou. Kapři plavali v kbelících, ve vaně, v kádích, ve starých koňských žlabech v maštali.

K ránu, když už měsíc přestával svítit a mráz přituhoval, byli jsme promrzlí na kost, a jak jsme nosili na zádech mokré pytle, maminka z nás škrabala led. Ale rybník byl už prázdný, kapři se přestěhovali ke svému majiteli, tatínek vlastně ukradl své vlastní kapry.

Ráno jsme doprovodili tatínka na autobus do Prahy. Měl v rukou kufříček a poprvé svěšený ramena. Ale v mých očích vyrostl za tu noc o ohromný kus.

Ještě ten den jsme začali s maminkou vyměňovat kapry kupcům a sedlákům za jídlo. Kapři mně před vánoce otvírali brány a vrata do těch nejzatvrzejších pevností, jak jsem ukázal v tašce velké buclaté macky, panímámy jásalý a můj studený pokojíček se plnil sádlem, uzeným, moukou, pecny bílého chleba, cukrem, balíky cigaret. Byl jsem taky několikrát pozván za stůl s bílým kafem a vánočkou, už jsem nečekal dlouho u vrat, ale byl jsem vítán jako král, jemuž otevřeli kapři cestu do světa. Prostě můj nejštědřejší válečný vánoce.

Nu a příští rok přijeli ten spodní buštěhradský rybník lovit sítěmi. Mezi rybáři se míhaly uniformy wehrmachtu, kapry zabavuje německá branná moc.

Stál jsem mezi kluky na hrázi a čekal, jak to dopadne.

Zpočátku velká sláva, na hrázi vyhrávala kutálka a všechno vyhlíželo slibně. Ale v rybníce nic nebylo a nikdo si to nedovedl vysvětlit. A já tenkrát myslel na to, že ta muzika vlastně hraje už jenom na počest mému tátovi, který s Davidovou hvězdou na kabátě vypálil Němcům rybník.

PAVEL, Ota. *Zlatí úhoři*. Vyd. 3. Praha: Československý spisovatel, 1991. Kapři pro wehrmacht. s. 80 - 87. ISBN 80-202-0290-0.

- 1) Jak se nazývá kniha, která popisuje skutečné zážitky a život autora?
- 2) Kdy a kde se příběh odehrává?
- 3) Jaký vztah má tatínek k rybníku a ke kaprům?
- 4) Čím byl tatínek před válkou?
- 5) Proč se museli odstěhovat z Prahy na Buštěhrad?
- 6) Podle čeho poznáš, že tatínek byl vlastenec?
- 7) Jak vnímali vypálení Lidic?
- 8) Jak vypadala prohlídka gestapa, „slušných Němců“?
- 9) Proč šli v noci na rybník?
- 10) Byl to skutečný důvod? Jak to dopadlo?
- 11) K čemu kapry využili?
- 12) Popiš jazyk Oty Pavla (všímej si zdobnělin, počtu přirovnání, délky vět, prvků líčení...)
- 13) Jak říkáme literatuře, kde se mísí prvky humorné a smutné, až tragické?
- 14) Pro koho je kniha psaná a kdo ji vypráví?

Řešení:

- 1) Autobiografická.
- 2) Na počátku okupace v Buštěhradě u Kladna.
- 3) Miluje svůj rybník (vyrostl u něj) i kapry v něm (pravidelně je chodil krmit i lovit).
- 4) Obchodním cestujícím u firmy Elektrolux.
- 5) Kvůli nařízení vrátit se do domovské obce.
- 6) Obdivoval Masaryka, koupil raději jeho bystu než zásoby jídla.
- 7) Hůř než jinde – viděli a slyšeli to přes kopec, ztratili spolužáky, kamarády, maminka chodila na lidická pole pracovat a vnímala zkázu denně.
- 8) Rozbili jim bystu, ale nezastřelili je.
- 9) Bylo třeba vysekat díru do ledu, aby mohli kapři dýchat.
- 10) Ne, tatínek měl s sebou pytle na kapry. Když se s nimi potěšil, všechny je vylovili a přemístili k Popperům domů.
- 11) Vyměňovali je za jídlo na přilepšenou i synům a otci do Terezína (koncentráku).
- 12) Velký počet přirovnání – nápaditých, krátké věty nebo jednoduchá souvětí, užití vulgarismů k umocnění situace, zdrobnělin k vyjádření láskyplného vztahu k něčemu (rybám), spoustu líčení – popisu přírody s mnoha barvami, vůněmi i zvuků.
- 13) Tragikomická.
- 14) Pro dospělé očima dítěte – v literatuře pro dospělé je to ojedinělé. Vypráví ji malý Oto.